

Éjjéli ceruzasorok

Slavko Mihalić

LÁTOGATÁS A FARKASOKNÁL

Azt hiszem, mégiscsak az a legjobb, ha felöltöm sötétkék palástomat, ha ellátogatok a farkasokhoz.

Már három éjjel itt üvöltöznek az ablakom alatt...

Már három éjjel fenik a fogukat a szobámból kiszűrremlő fényre...

És felöltöttem sötétkék palástomat, és elindultam, hogy meglátogatom a farkasokat.

S amikor megpillantottak, amint közeledem feléjük öklbeszorított kézzel, fejvesztve elmenekültek.

SZERELMEM LEGSZEBB NAPJA

A mai nap volt szerelmem legszebb napja.

Összeölelkezve sétáltunk, s ő nem volt mellettem.

Csókoltam az ajkait, s meg sem érintettem őket.

Most már csak az marad hátra, hogy ezt a végtelen boldogságot megédesítsem egy kis magánnyal.

AZ ÉLET SZÍNE ELŐTT

Úgy szeretek feküdni az ágyban és gondolkozni nagy-nagy dolgokon. Kardot veszek kezembe és bátran szembe szállok az el-lenséggel.

Közben fölöttem egy rettenetes pók hálóját szövö és kiszívja a szegény legyek véréét.

Élet, ki a nagyobb bűnös színed előtt: én, aki álmodozom, vagy ő, aki széttépi az álmokat?

HA ÉJJEL FÖLREPÜLÖK

Nincs számomra szebb dolog ennél a félhomálynál, ami átfon, ami magasra emel, olyan magasra, hogy elfelejtem, honnan jövök.

Én nem mondom: nap! kerüld el ezt a várost...

Én nem mondom az embereknek: nem vagytok testvéreim...

De valahányszor éjjel fölrepülök, a csillagok mögé tudok látni, s ez elandalít.

HOGY MEGTRÉFÁLJUK

Az a másik ember, már ősz hajszálai vannak, mindig megaján-dékozott bennünket valamivel. Mi kicsúfoltuk. Figyelmesség? Ugyan! Hisz ez egyet jelent önmagunk megtagadásával.

Egy napon így szólt hozzánk: „Milyen szelídek vagytok!”

És mi, csakhogy megrétfáljuk, valóban szelídekké váltunk.

NEM TÉGED AKARNAK

Mi az, te dacolni akarsz az üldözőkkel? Ó, tudok én sokkal jobb bosszút: várd be őket, add meg nekik magad; hadd vessenek tömlőcbe.

Mert nem tégedet akarnak, hanem a szökésedet.

OLYAN SZÍVESEN

Honnan jönnek ezek a lovasok, akik éjjelenként pokoli lármájukkal felébresztik a várost?

Hát egyellen éj sem múlhat el békén?

Olyan szívesen ülnék az úttesten, s játszanék a lámpák visszfényével.

ÖRÜLÖK, HOGY NEM

Sok kunyhót építettem, de egyiket sem fejeztem be. Emiatt valaha fel tudtam dühödni és fenyegetöztem.

Most már öreg vagyok és örülök, hogy nem fejeztem be őket. Mert ha egyre is tetőt húzok, félek, bele is költöztem volna.

„Put u nepostojanje”, 1956.

Fehér Ferenc fordításai

